

De tan nus, no dúiem
posats ni els noms,
com acabats de néixer,
com acabats de morir.
Les formigues obeïen
a sota l'oratge de suc
—comes amunt defugien
aixafades, embranzida,
lents rajolins a grums.
A l'ombra d'una alzina,
de tan nus, ni noms
ni brida, ni records
del demà, ni ulls
dins dels ulls. Amor
tot: mots i saliva.

*hem recollit la roba,
ens hem alçat de la terra
i hem continuat morint*
Màrius SAMPERE

«Nus», jp, 2018